

П. Какъ въспира діаволъ-тъ вліяніе-то на слово-то Божіе въ сърдця-та на человекы-ты?

О. Като обраца умове-ты имъ къмъ други прѣдметы, или гы изпълня съсъ суетны почишленія?

П. Какъ прѣдставява Христосъ приврѣмепны-ты слушатели?

О. А друго паднѣ на камениты мѣста, дѣто нѣмаше много пѣръсть, и заскоро изникнѣ, защото нѣмаше дълбинѣ отъ земѣ; а като изгрѣя слѣнце-то, припламнѣ, и понеже нѣмаше корень, изсѣхнѣ. Ст. 5, 6.

П. Какъ тѣлкува Исусъ тѣя думы?

О. А на камениты-ты мѣста посѣяно-то, той е, който слуша слово-то, и заскоро съ рѣдость го приема, корень обаче въ себе си нѣма, но е приврѣменно, и когато настане скѣръб или гоненіе за слово-то, тоя часъ ся съблзнява. Ст. 20, 21.

П. Какъ ся разумѣвать тѣя думы?

О. Съ тѣя думы Христосъ прѣдставява слушатели, които испърво прииматъ истинѣ-тѣ съ радость, одобряватъ ихъ и ихъ хвалятъ, и за врѣме до нѣкъдѣ ихъ слѣдуютъ, но когато начинѣтъ человекы-ти да имъ ся смѣѣтъ и да гы гонятъ заради истинѣ-тѣ, тѣ ся отричатъ отъ неѣхъ, и “отстъпватъ.” Лук. 8; 13.

П. Що не достига на тѣя слушатели?

О. Тѣ “нѣматъ корень въ себе си;” не сѣхъ прѣсмѣтнѣли “разноска-ты” (Лук. 14; 28). Тѣ не сѣхъ усѣтили грѣхове-ты си, нито нуждѣ-тѣхъ си отъ Спаситель; не сѣхъ родени отъ Святаго Духа: Истина-та не ся е вкоренила въ сърдця-та имъ.

П. Що е потрѣбно за да ся вкоренява истина-та въ сърдця-та ни?